

Sikkerheden lige overfor Statskassen, althaa forøge Statskassens Byrder, samtibig med at man søger at gjøre Foreningen til en rigtig kraftig Konkurrent til andre Foreninger.. Dermed skal jeg slutte. At indlade sig paa at tænke paa at ville modsætte sig Loven er der jo ikke Tale om, og i og for sig er der jo ingen Grund til det, thi naar man først er kommen ind paa en gal Vej, maa man blive ved at gaa den gale Vej, i alt Fald indtil et vist Punkt.

Gad: Af Hensyn til den meget fremrykkede Tid skal jeg kun tillade mig et Par enkelte Bemærkninger. Det ærede Medlem, som sidst talte, har efter min Mening forsaavidt Ret i, at det Princip, hvorpaa den Lov hviler, egentlig er en Abnormitet og det en Abnormitet, som ført videre her ganske sikkert kunde blive høist farlig. Det er imidlertid ikke dette, som bevægede mig til at begjære Ordet, men det, der bevægede mig dertil, var de Udtalelser, som ere komne frem, og som gik dels i Retning af de Vædringer, der ere fteete ved Lovforslaget i Landssthinget, absolut gjøre Loven slettere, og dels i Retning af, at denne Lov udstrækker Tiden for Laanenes Tilbagebetaling fra 45 til 58 Aar — saaledes udtalte sig det ærede Medlem, der sidder her bag ved mig (Dam). Jeg vil nu ikke, hvor betænkelig jeg end er ved hele denne Lov, modsætte mig den. Den er paa en Maade kun et Skridt paa den Vej, som man i længere Tid har vandret med Hensyn til disse Kreditforeninger. Men naar jeg har begjæret Ordet, er det, fordi jeg vil reservere mig, at jeg ikke tiere stemmer for en slig Bestemmelse. Det er efter min Overbevisning en Allilleshæl og en af de store Mangler ved vore Kreditforeninger, at Amortisationen, Tilbagebetalingen udstrækkes i et urimelig langt Antal Aar, og at navnlig Tilbagebetalingen i de første Aar saa at sige er rent nominal. Det er ikke et Gode, hverken for Laangiverne eller Laantagerne og det er og har altid været en Allilleshæl for vore Kreditforeninger. Imidlertid er det ganske sikkert saa, at til at gjøre en Reform i saa Henseende er Tidspunktet ikke stiftet, fordi det er en trykket Tid, hvor man ikke let kan gaa hen og lægge paa de aarlige Betalinger, og hvad denne specielle Lov angaar, gaar den i det Spor, vi ere gaaede i i de sidste Aaringer og derfor kan man heller ikke ret vel modsætte sig, at disse Folk, som kunne være fuldt saa meget trykkede som de, der have Laan i andre Kreditforeninger, nu ogsaa faae denne Lettelse, men det er en absolut Feil i og for sig, og det er ogsaa

kun det Tryk, som de nuværende Tider paa en Maade lægge paa os, der kan bevæge mig til ikke absolut at modsætte mig en saadan Lov, og jeg kan for Fremtiden ikke Andet end modsætte mig enhver af den Slags Love. Endnu skal jeg kun tilføie, at efter hele mit Standpunkt kan jeg ikke gaa videre end til at sige, at jeg kan stemme for Loven, som den er. Skulde den blive forandret i Retning af det, som er antydet her i Dag, og gaa mere tilbage til Ministeriets oprindelige Lov, vil jeg paa ingen Maade stemme for den, men tværtimod stemme imod den. Men jeg skulde forsaavidt ikke have saa meget derimod, fordi det saa er min Overbevisning, at Loven ikke bliver til noget.

Uthme: Jeg forstaaer ikke de Udtalelser, der saidt fra de 2 ærede sidste Talere, naar de betegnede denne Lov som en Abnormitet paa samme Tid, som de fordrede, at saadanne Institutioner som denne netop kun burde dannes ved Sammenlutning af Medlemmer indenfor den samme Samfundsklasse. Her foreligger jo imidlertid netop en Sammenlutning af ensartede Jordbrugere til Dannelse af disse Kreditforeninger, og dertil kommer blot dette, at der er givet en Statsgaranti for Obligationerne, som i Virkeligheden er delvis illusorisk eller overflødig, idet det solidariske Ansvar giver fuld Sikkerhed, og det saa meget mere, som Alle vel ville indrømme mig, at netop denne Slags Eiendomme til enhver Tid, hvorledes saa Forholdene end ere, altid ere let sælgelige. Garantien gives kun for overfor det Publikum, som ikke kjender Forholdene, at skaffe Obligationerne en passende Kurs. Jeg ønsker derfor, at man vil indestemme Ønsket fra disse Kreditforeninger, der ikke paa noget Omraade, — i det Mindste gjælder det den jydste Forening, som jeg kjender bedst til — have svigtet de Forhaabninger, man i sin Tid nærede om dem. Jeg vil dog gjøre den Bemærkning, at naar der i den Betænkning, der er fremkommen i Landssthinget, er blevet sagt, at Statens Risiko forøges, saa forekommer det mig, at det er en feilagtig Slutning. I det man nemlig forlænger Afdragstiden, saa bliver den øieblikkelige Risiko vel noget forøget, men paa den anden Side vil jo den Omstændighed, at den aarlige Afgift, Rente og Afdrag, som skal svares, bliver lettere at bære, forøge Sikkerheden for, at Staten eller rettere sagt Kreditforeningerne ikke komme til at overtage Panterne. Der er imidlertid indsat en Bestemmelse som Betingelse for, at Landssthinget gaar ind paa den ansøgte